फलाशिनो मुनीन् हंसि मारयसि शपो लुक् फलेग्रहिरात्मम्भरि श्चेति निपातितौ। श्वोभवितारः शौवस्तिकाः श्वसस्तुट्चेति ठञ् तुडागमश्च। द्वारादित्वादैजागमः शौवस्तिकत्वन्तद्येषां विभवा न व्रजन्ति तेषामश्वस्तनिकवृत्तीनाङ्कस्मान्न दयसे न रक्षसि अधी गर्थदयेशामिति कर्म्मणि षष्ठी ॥ ३३ ॥

आत्मम्भरिरित्यादि। त्वं वनस्पतीनां फलेग्रहीन् मुनीन् हंसि फलानि गृह्णन्ति तन्मात्रभोजित्वेन स्वीकुर्व्वन्तीति सकृत्स्तम्भा दित्यादिना इप्रत्ययः। फले इति सूत्रे निर्द्देशादेत्वं वनस्पतीनां मध्ये फलेग्रहीन् मुनीन् हंसि उन्मूलयसीति केचित्। त्वं कीदृशः नराणां पिशितैर्म्मांसैरात्मम्भरिः आत्मानमेव विभर्त्तीति कुक्ष्या त्मोदराद्भः खिरिति खिः खित्यव्याजेति मन् येषां विभवाः सम्प दः शौवस्तिकत्वं भाविदिनस्थितत्वं न व्रजन्ति तेषां कस्मान्न दयसे समार्थेनेति कर्म्मणि षी श्वोभवः शौवस्तिकः श्वसोभवार्थेति कण भिधानात् कणि मनीषादित्वात् त्यागमः द्वारस्मरेति उम् णित्ते व्रिरिति व्रिः तत्वौभावे इति त्वं देवीदासचक्रवर्त्ती तु श्वस्तेकते श्वस्तिकः तिकृञ्गत्यां इजुङत्वात् कॄगॄज्ञाप्रीति कः ततः स्वार्थे ष्णः अन्यत् पूर्व्ववदित्याह ॥ ३३ ॥

अद्मो द्विजान् देवयजीन्निहन्मः कुर्म्मः पुरं प्रेतन राधिवासं। धर्म्मो ह्ययं दाशरथे निजो नो नैवाध्यका रिष्महि वेदवृत्ते॥ ३४॥

अद्मः॥ राक्षसः प्राह द्विजान् ब्राह्मणक्षत्रियवैश्यान् अद्मो